

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

vella verba accipiantur generaliter de præfectura Illyrici, cum ea retro ab annis quinquaginta constituta esset Thessalonica. Itaque sic cautè accipienda Novellæ verba, de Vicarij nimirum jurisdictione in Pannonias, quæ posthac Thessalonica exercenda erat, non autem Sirmij. *Vnde amplificata est, inquit Marca, Urbis & Ecclesie Thessalonicensis dignitas. Quare Theodoretus, qui post ista tempora vixit, sic loquitur de Thessalonica: Thessalonica urbs est maxima & populosa, Macedonum quidem in gente posita, sed quæ caput est tum Thessaliæ & Achaïæ, tum aliarum complurium provinciarum quæ reguntur à Prefecto prætorio Illyrici.*

Theslon. lib. 1. tit. 17.

C A P V T XX.

Synopsis.

I. Antè quàm inquiratur in originem vicariatus Thessalonicensis, agendum est de antiquitate & claritate Ecclesie Thessalonicensis.

II. Ea erat una ex apostolicis, à Paulo Apostolo fundata ut ipse docet, & legitur in Actis Apostolorum. Illyriciana Ecclesie Thessalonicensis respiciebant ut fidei matrem. Quid sint apud Tertullianum cathedra Apostolorum.

III. Alexandro Episcopo Thessalonicensi imposita à patribus Concilij Niceni cura deferendorum decretorum synodi in provincias Illyricianas, ut testantur Gelasius Cyzicenus & vetus auctor apud Photium.

IV. Investigatur verus sensus verborum Gelasij Cyziceni, qui diversis diversorum interpretationibus est distractus. Innocentius III. docet magnam fuisse dignitatem Episcopi Thessalonicensis antè quàm Vicarius esset apostolica sedis.

V. Dignitas illa Thessalonicensis Episcopi probatur etiam ex allocutione Arij in Concilio Sardicensi.

VI. Et ex Athanasio, qui præcipuum defensionis sue caput ponit in testimonio literarum Alexandri Episcopi Thessalonicensis.

VII. Episcopus Thessalonicensis, etiam antè quàm esset Vicarius Romani Pontificis, ordinabat Metropolitanos Illyricianos secundum veterem Ecclesie sue consuetudinem. Thessalonica vocatur à Theodoro caput Macedonia, Thessaliæ & Achaïæ, tum aliarum complurium provinciarum.

VIII. Maxima ergo ubique erat antistitis urbis illius reverentia. Secunda synodus noluit antè cognoscere de ordinatione Maximi in Ecclesia C.P. quàm Acholius adesset. Postea verò Maximi ordinationem damnavit, & Nestarium ordinavit.

IX. Acholius non fuit illic Legatus Damasi, ut persuasum fuit viris doctis. Castigantur qui putant Sotzomenum enumerare Acholium inter presides istius Concilij.

X. Henricus Valestus refellitur, qui putavit Acholium fuisse unum ex Episcopis orientalibus qui Constantinopolitano Concilio interfuerunt.

I. SUPERIORI capite satis, ut opinor, egimus de dignitate urbis Thessalon. Tom. II.

nicensis. Superest ut inquiramus in initia dignitatis quæ illi collata est à Pontificibus Romanis, qui Thessalonicensis Episcopos Romanæ sedis Vicarios esse voluerunt in Illyrico. Sed antè quàm destinata componam, res postulare videtur ut de antiquitate Ecclesie Thessalonicensis agamus, mox investigaturi an vicariatus tributus fuerit Ecclesie, an verò personis; id est, an vicariatus ille ita tributus fuerit huic sedi ut necessarium esset Romano Pontifici vices suas committere novo Episcopo Thessalonicensi, an verò ea ratione tributus fuerit, ut illa honoris continuatio merè penderet ex libero Romani Pontificis arbitrio, falsque illi esset vicarium illum honorem non conferre novo Episcopo Thessalonicensi.

II. Primum omnium satis constat Thessalonicensem Ecclesiam fuisse unam ex apostolicis, id est, ex Ecclesiis illis quas Apostoli ipsi fide Christiana imbuerunt. Legimus enim in Actis Apostolorum, cum Paulus & Silas venissent Thessaloniam, Paulum illic scripturas interpretatum esse & insinuasse quia Christum oportuit pati & resurgere à mortuis, & quia hic erat Iesus Christus quem ille enuntiabat eis, quosdam verò ex Iudæis Thessalonica commorantibus credidisse & adjunctos fuisse Paulo & Silæ, itèmq; magnam gentilium multitudinem, & mulieres nobiles non paucas. Quin & Paulus ipse hoc testatum reliquit in duabus epistolis quas scripsit ad Ecclesiam Thessalonicensem; ex quibus illud quoque discimus, Thessalonicensem eum ardorem fuisse in initiis susceptæ fidei ut forma facti fuerint omnibus credentibus in Macedonia & in Achaïa; in quibus regionibus ipsi Thessalonicensis prædicaverunt verbum Dei; & non solum in Macedonia & Achaïa, sed etiam in omni loco, ut inquit Paulus, id est, in regionibus quæ circum Macedoniam & Achaïam positæ sunt, fides eorum inclaruit. Vnde argumentum trahi potest ad asserendum Illyricianas Ecclesias Thessalonicensem respexisse ut fidei matrem, illam verò eo privilegio potitam apud eas gentes fuisse quod Episcopi celebriorum civitatum obtinebant in Ecclesias quas prædecessores eorum fundaverant, de quo jure videndus illustrissimus Archiepiscopus lib. 1. cap. 111. §. v. istius operis. Hinc Tertullianus enumerans Ecclesias apostolicas, à quibus ceteras dixerat traducem fidei & semina doctrinæ mutuatas esse, inter illas ponit Thessalonicensem; cum paulò antè dixisset apud ipsas suis locis adhuc præsidere cathedras Apostolorum. Quem locum explicans vir clarissimus Nicolaus Rigaltius, ut fateretur intelligi posse de ipsis cathedris Apo-

Act. 17.

1. Thessal. 1.

Tertull. in lib. de Prescript. c. 10. 16.

stolorum, quæ adhuc suis locis in memoriam Apostolorum præfiderent, successoribus infrà sedentibus, ita verum illius sensum esse putat, cathedras Apostolorum dici principales Ecclesias, ab ipsis videlicet Apostolis consuetas, quæ adhuc ætate Terulliani suis locis præfidebant, tanquam aliarum matrices; qualis in Achaia, Corinthus; in Macedonia, Philippi, Thessalonica; in Asia, Ephesus; in Italia, Roma.

III. Ex ea matricis dignitate profectum est ut cum in Concilio Nicæno adesset Alexander Episcopus Thessalonicensis, cogitarentque patres de mittendis per univèrsium orbem definitionibus sanctæ & magnæ synodi, sicut Ecclesias Africanas ab Episcopo Carthaginis, qui totius Africæ Metropolitanus erat & Primas, informari voluerunt, ita Macedonibus, Græcis, Scythis, Illyriis, Thessalis, & Achæis insinuari curarunt per Alexandrum Thessalonicensem, ut testatur Gelasius Cyzicenus. Testatur id ipsum etiam vetus auctor Politicæ sanctorum patrum Metrophanis & Alexandri apud Photium; si tamen locus ille, qui mendo laborat, emendetur, eaque Alexandro Thessalonicensi tribuantur quæ Alexandro Constantinopolitano heic tribuuntur. Nam in hoc libro legitur Osium Cordubensem synodi acta detulisse occidentalibus, Athanasium Ægyptiis & Libyis, Alexandrum verò Thracibus, Illyriis, Macedonibus, Thessalis, Achæis, & Græcis, continentibusque terris, & insulis. Præstat autem integrum locum referre, ut etiam ex eo capite auctoritas concilietur huic Gelasij loco. *Et Hosius quidem Cordubæ Episcopus, inquit, cum sociis quæ in Concilio gesta erant ferens, occidentalibus pacem ac quietem attulit; Athanasius zelo ardens Ægyptiis & Libyis; Alexander verò, quanquam senex, septuagenarius enim erat, Thracibus simul & Illyriis communionis pacisque Ecclesiarum nuntium, ut prescriptum erat, tulit, socium itineris habens beatissimum Paulum, tunc lectoris & subscriptoris Constantinopolitane Ecclesie fungentem officio, qui tempore Concilij duodecimum ætatis annum agens cum Alexandro vixit. Et paulò post: Venientes autem in Thraciam & Macedoniam & Thessaliam, Achaiam totam, Hellada, continentisque terras, ne insulas quidem neglexerunt; sed navigando omnem Hæzaniam radicibus evellentibus, bonum semen evangelicæ doctrine & synodaliū decretorum disseminarunt. Quis non videt heic descriptas provincias Thessalonicensi Episcopo subjectas, non omnes quidem nominatim expressas, sed præcipuas tantum, reliquas verò sub vocabulo continentium terrarum & insularum?*

IV. Reliquum est ut etiam Gelasij Cyziceni locum heic describamus, ut eruditus

lector comparare illum possit cum loco ex Politia laudato. Sic ergo loquitur hic auctor: *Alexander Thessalonice Episcopus per eos qui sub ipso censentur, Ecclesiis in Macedonia prima & secunda, cum iis quæ in Grecia & Europa tota, in utraque Scythia, & omnibus denique in Illyrico, Thessalia, & Achaia. Tum in fine capituli hæc generaliter adduntur: Hi omnes sancti atque apostolici viri omnibus sub caelo sanctis Dei Ecclesiis quæ in Nicæna sancta magna & generali synodo decreta sunt transmittentes, ubique tradiderunt. Non me latet viros eruditissimos in diversum trahere hunc Gelasij locum, ac de simplici ministerio explicare quod Alexandro commissum fuerit à synodo, ut juxta se positis provinciis insinuaret quæ acta & decreta in Concilio fuerant, neque hinc colligi posse jurisdictionem aliquam habuisse Thessalonicensem Episcopum in provinciis illic enumeratas; idque vel ex eo probant, quòd ea cura Alexandro committitur etiam in Europa & Scythia provinciis Thraciarum, in quibus nullum unquam jus fuit Episcopo Thessalonicensi, utpote quæ sitæ essent extra Illyricum. Sanè fatendum est verba Gelasij non esse manifesta. Nam cum ita intelligi possint ut dicatur ea cura Alexandro imposita tanquam Metropolitanorum omnium illarum provinciarum, ita certum est capi quoque posse de nudo illo ac simplici ministerio, præsertim cum illic videamus similem curam quoad alias quasdam provincias impositam Macario Hierosolymorum Episcopo, & Protogeni Sardicensi, quos tamen constat provinciarum illarum Metropolitanos non fuisse. Ita etiam explicari potest hic locus, ut dicere voluisse videatur Gelasius Alexandrum Thessalonicensem in synodo tenuisse locum eorum Episcoporum qui per eas provincias sub ipso censentur. Sed utcumque se res habeat, colligi hinc certè potest magnæ dignitatis per illa tempora fuisse Episcopum Thessalonicensem, cui ea cura delegatur per tot provincias; seu id factum fuerit in consequentiam jurisdictionis quam ille obtineret in eas provincias, ut existimat vir illustrissimus Franciscus Bosquetus Episcopus Monspeliensis, seu extraordinaria quadam delegatione. Vnde & Innocentius III. instaurationi privilegiorum Ecclesie Thessalonicensis intentus, ita scribit ad G. Thessalonicensem Archiepiscopum: *Licet autem præfatus antistes satis profecto fuerit ex Ecclesie suæ dignitate conspicuus, magis tamen utique fuit ex apostolice sedis familiaritate præclarus.**

V. Quòd si quis isto Gelasij testimonio, utpote hominis à vero frequenter aberrantis, utendum non esse putat, adeòque nul-

Concil. Carthag. v. 1.
Concil. CP. 1. 1.
Collat. v.

Gelas. Cyzic. lib. 2. c. 17.

Apud Phot. in Bibliothec. cod. 156.

Boisquetus lib. 2. c. 17. p. 11.

lius illum momenti esse ad asserendam Theſſalonicenſis Epifcopi dignitatem, is certè cedat oportet auctoritati Concilij Sardicenſis; quod cum fuerit celebratum anno CCCXLVII. diù ante initia vicariatus, ſi quid eximium in Theſſalonicenſi Epifcopo agnovit, dedit documentum poſteris ut non contradicerent. *Ætius ergo Theſſalonicenſis Epifcopus vidēs ſe prægravari nimia Preſbyterorum & Diaconorum extraneorum mora apud Theſſalonicam, quò conſluebant velut ad metropolim plurium provinciarum, modum huic rei poni poſtulavit à patribus Sardicenſibus, his verbis uſus quæ apertè ſignificant quanta tum in ordine eccleſiaſtico eſſet urbis Theſſalonicenſis dignitas. Non ignoratis, inquit, quanta & qualis ſit Theſſalonicenſium civitas. Sæpe ad eam veniunt ex alijs regionibus Preſbyteri & Diaconi; & non contenti brevi tempore morari, & aut reſident ibi, & aut certè vix poſt longa ſpatia à ſua redire coguntur.*

V I. Dignitas Epifcoporum Theſſalonicenſium probatur alio illuſtri exemplo ejuſdem omnino temporis. Moris tum erat apud Eccleſiam, ut cum quis Epifcopus pulſabatur de crimine, illuſtriſſimarum Eccleſiarum Epifcopos ſibi faventes habere ſtuderet, ut vel ex eo innocentiam ſuam ceteris Eccleſiis probaret. Hilarius enim Pictavorum Epifcopus validum hinc telum adverſus hoſtes Athanaſij Epifcopi Alexandrini ſumit, quòd ei communio reddita fuerit ab Oſio Epifcopo Cordubenſi, Maximino Trevirenſi, & Julio Romano. *Sed ignoraffe vos negabitis, inquit, Athanaſio, cujus damnationem à vobis Valens, Vryſcius, Saturninus exigunt, ab Oſio, Maximino, Julio redditam communionem.* E diverſo Sulpitius Severus hinc quoque Prifcillianum ejuſque ſocios in culpa fuiſſe ait, quòd Damaluſum Epifcopum Romanum & Ambroſium Mediolanenſem, quorum ea tempeſtate ſumma auctoritas erat, ſibi adverſantes habuerint. Itaque Athanaſius, dum illuſtrium ac magnæ auctoritatis Epifcoporum teſtimonia adducit ad cauſam & innocentiam ſuam deſenſionem, Alexandri Theſſalonicenſis Epifcopi, illius qui ſynodo Nicænæ interſuit, ſcriptas in cauſa cædis Arſenij literas adfert, proteſtatur ſibi inſtar omnium eſſe unum Alexandri teſtimonium, utpote Epifcopi illuſtriſſimæ Eccleſiæ, qui plurium provinciarum Metropolitanus erat, adeoque ſummæ per univerſam Eccleſiam auctoritatis. Hæc ſunt ejus verba: *Quòd autem me de cæde Arſenij accuſarint, ne multorum ſcriptis ad eam rem probandam utar, ſufficit ſi unum duntaxat Alexandri Theſſalonicenſis Epifcopi epiſtola, unde & ceterorum exiſtimites, appoſuero.*

V II. Tot argumentis, ut ego quidem

arbitror, victus illuſtriſſimus iſtius operis auctor non dubitavit aſſerere jus illud antiquitus competitivè Epifcopo Theſſalonicenſi ut Metropolitanos ſuæ Diœceſeos aut ipſe ordinaret, aut ab Epifcopis provincialibus ordinari juberet, juſque illud ad ipſum ſpectaſſe ſecundum veterem Eccleſiæ ſuæ conſuetudinem, non verò ratione vicariatus ſibi ab apoſtolica ſede conceſſi in his regionibus. Vicariatu enim illo non tam novam auctoritatem tributam fuiſſe Theſſalonicenſi Eccleſiæ quàm cumulationem juris. Sanè Theodoretus de Theſſalonica loquens, eam vocat caput Macedoniæ, Theſſaliæ, & Achaïæ, tum aliarum complurium provinciarum quæ reguntur à Præfecto prætorio Illyrici, uti obſervatum eſt in capite ſuperiori. Quod ne quis referat ad vicariatum Romanæ ſedis prohibet Theodoretus, qui de civili tantum adminiſtratione heic agit. Vnde colligi etiam poteſt Theſſalonicenſis Epifcopi prærogativa.

V III. Amplitudo illa & dignitas urbis & Eccleſiæ Theſſalonicenſis maximam apud omnes ubique gentes auctoritatem per ea tempora conciliabat Epifcopis Theſſalonicenſibus, præſertim quoties illi contingebant Epifcopi qui ſedem per ſe ſatis claram virtutibus ſuis efficiebant illuſtriorẽ. Poſt Alexandrum itaque, Eremium, cujus mentio extat apud Athanaſium in prima apologia, & Ætium, eam ſedem tenuit Acholius, vir laudatiſſimus, & cujus encomium non uno loco enarravit ſanctus Ambroſius Epifcopus Mediolanenſis, cujuſque laudes celebrat ſanctus Baſilius ad illum ſcribens. Huic ergo Acholio tantus habitus eſt honor à patribus ſecundæ ſynodi œcumenicæ, quæ apud Conſtantinopolim habita eſt anno CCCLXXXI. juſſu Theodoſij Auguſti, ut cum agendum in ea eſſet de re graviffima, nimirum de ordinatione Eccleſiæ Conſtantinopolitana, eum ex occidentalibus partibus evocandum putarent, & non antè cauſæ cognitionem ſuſciperent quàm Acholius adeſſet. Hujus rei probationem debemus epiſtolæ Concilij Italiæ ad Theodoſium, quam vir clariff. Iacobus Sirmondus edidit in Appendice Codicis Theodoſiani. *Neque enim indignum videtur, Auguſte, inquit Epifcopi, ut Romanæ Eccleſiæ auiſſitis finitimorumque & Italarum Epifcoporum debeant ſubire tractatum, qui unius Acholij Epifcopi ita expectandum eſſe putaverunt judicium ut de occidentalibus partibus Conſtantinopolim evocandum putarent.* Itaque cum veniſſet Acholius, ita adverſus Maximum ſtatuit ſancta ſynodus in tertio canone: *De Maximo Cynico, & ejus inordinata conſtitutione, quæ Conſtantinopoli facta eſt,*

G iij

Vide infra lib. 4. cap. 1. §. 22.

Marca in lib. de Primat. §. 46.

Conſ. Sardic. c. 11.

lib. in fragm. p. 11.

lib. in fragm. p. 11.

S. Ambroſ. lib. 1. epiſt. 20. 21.

S. Baſil. epiſt. 117. & ſeqq.

Appendix Cod. Theodoſi. pag. 147.

Acholaus in lib. de primat. c. 11.

lib. de primat. c. 11.

placuit neque Maximum Episcopum esse vel fuisse, nec eos qui ab ipso in quolibet gradu Clerici sunt ordinati, cum omnia que ab eodem perpetrata sunt in irritum deducta esse videantur. Tum verò ordinatus est Nectarius Episcopus in Ecclesia Constantinopolitana.

I X. Datum hunc honorem ingentibus Acholij virtutibus, habita etiam fortassis ratione sedis Theſſalonicenſis, nullus est dubitandi locus. Nam hunc honorem illi habitum non fuisse propterea quòd Damasi Papæ Legatus esset in ea synodo ex eo constat quòd non iussu Damasi neque sponte sua Constantinopolim accessit, sed invitatus & evocatus ab Episcopis orientalibus, ut disertè scriptum est in eisdem literis Concilij Italici. Falli ergo necesse est viros doctos qui ex epistola Damasi ad Acholium, quæ extat inter acta Concilij Romæ habiti sub Bonifacio secundo, collegerunt Acholium fuisse Damasi Legatum in secunda synodo œcumenica, cum Sozomenus lib. VII. cap. VII. Acholium inter eos Episcopos enumeret qui Concilio primo Constantinopolitano præfuerunt, non potuisse autem Acholium alia ratione synodo CP. extra Diœcesim suam præesse quàm vi legationis Damasi. Falluntur, inquam. Nam falsum est Sozomenum enumerare Acholium inter eos Episcopos qui synodo illi præfuerunt. Illud tantum ait, Macedonianorum duces, non verò Concilij præfides, fuisse Eleusium Cyzici Episcopum & Marcianum Lampſacenum, Catholicorum verò Timotheum Alexandrinæ sedis antistitem, Meletium Antiochiæ, & Cyrillum Hierosolymorum. Tum subiungit: *Cum his autem erant Acholius Theſſalonicenſis & Diodorus Tharſenſis & Acacius Berœenſis.* Nihil heic de præfidentia in synodo: cuius tamen mentionem faceret Sozomenus, non inde tamen colligi poſſet Acholium illic tenuisse vices Damasi, cum altum istius rei silentium sit in literis Concilij Italici & in scriptoribus ecclesiasticis omnium seculorum. Præterea, ea fuit præcis etiam seculis consuetudo, ut Legati Romanorum Pontificum primas sedes obtinerent in synodis œcumenicis. Et heic apud Sozomenum Acholius sexto tantum loco ponitur, & quidem longo intervallo post Eleusium & Marcianum Episcopos minorum civitatum. Quod est omnino infra dignitatem Episcopi Theſſalonicenſis, præsertim si Romani Pontificis vices illic gessisset. Itaque necesse est affirmare Sozomenum heic tantum agere de illis Episcopis qui primas partes tenerent inter Episcopos qui Concilio Constantinopolitano interfuerunt, non verò designare voluisse eos qui synodo præfuerunt.

† Holſten. in Notis ad Concil. Rom. sub Bonif. pag. 261. Chifflet. in Notis ad Vigil. Tapf. pag. 44.

Vide Soerat. lib. 9. c. 8.

X. Ex his porrò quæ dicta huc usque de Acholio sunt facile colligi potest falli virum eruditissimum Henricum Valeſium, qui Acholium putat unum fuisse ex Episcopis orientalibus, ob eam videlicet causam, quòd adfuerit in secunda Synodo œcumenica, cui solos, inquit, *Orientis Episcopos interfuisse constat.* Certum sanè est occidentales Episcopos non interfuisse huic synodo, quæ ex solis orientalibus constitit. Sed non inde sequitur Acholium fuisse unum ex orientalibus. Nam ante divisionem Imperij, quæ facta est à Theodosio, Illyricum solidum, in quo sita erat Theſſalonica, accensebatur Occidenti, ut dictum est in capite XXI. istius libri, & probat etiam idem Valeſius. Præterea Acholius non interfuit huic synodo ut Episcopus Ecclesiæ orientalis, sed ut unus occidentalium, evocatus nimirum ab orientalibus, ut docet epistola Concilij Italiæ ad Theodosium, cuius locus paulò antè relatus est in hoc capite. Quod animadverſum non fuisse à Valeſio miror, qui testimoniis istius epistolæ Concilij Italici frequenter utitur in Annotationibus suis ad Socratem & Sozomenum.

CAPVT XXI.

Synopsis.

I. *Agendum de ordinatione Maximi in Ecclesia CP. ut Nicolaus I. vindicetur à suspitione mendacij adversus Blondellum. Damasus Papa non favit Gregorio Nazianzeno in hac causa, ut visum est Baronio. Immo ejus translationem fieri non debere rescriptit.*

II. *Describuntur quæ Constantinopoli acta sunt circa Maximi & Gregorij ordinationem. Damasi scripta ad Episcopos quosdam Illyricianos epistola damnat ordinationem Maximi, & presumptionem Gregorij, qui de civitate sua ad Constantinopolitanam transire veller contra Canones.*

III. *Idem de ea re scribit ad Acholium Theſſalonicensem, hortaturque eum dare operam uti catholicis Episcopis in CP. urbe constituatur.*

IV. *Ex his Damasi epistolis collegerunt viri docti Acholium Damasi Legatum fuisse in secunda synodo œcumenica. Refellitur ea doctorum virorum opinio.*

V. *Theodosius Imp. baptizatur ab Acholio. Concilium Constantinopoli congregatur, ad quod orientales Episcopi evocant Acholium pro causa Maximi & Gregorij finienda. Gregorio se episcopatu regia urbis abdicante, Nectarius in ejus loco ordinatur, Maximus verò deponitur & excommunicatur.*

VI. *Maximus damnatus confugit ad Episcopos Italos, qui patrocinium ejus suscipiunt, damnata Nectarij ordinatione. Causa ejus arbitrat in Concilio Aquileiensi sub Ambrosio, ex quo scriptum est ad Theodosium.*

VII. *Queritur an Acholius huic Concilio interfuerit, & utrum heic tenuerit vices Damasi. quod negatur.*